

Het was de eerste dag van hun vakantie, maar Elise voelde zich gesloopt. Ze had slecht geslapen en haar hoofd leek uit elkaar te barsten van alle emoties. Ze worstelde met de vraag of ze de kinderen naar de mini-club zou laten gaan, net zoals ze vorig jaar hadden gedaan.

Het was net een pingpongspel in haar hoofd. Ze ging van de ene beslissing naar de andere. Ze had het nog steeds moeilijk met het feit dat zij nu degene was die alle beslissingen moest nemen. Vroeger kon ze in tijden van twijfel altijd Nico om advies vragen, maar nu moest ze leren om op haar eigen intuïtie te vertrouwen.

Twijfels borrelden op, terwijl ze zich afvroeg of ze haar kinderen los zou laten. Ze wist dat ze wat tijd voor zichzelf nodig had om haar gedachten op een rijtje te krijgen. Ze voelde gewoon dat ze geen leuke mama zou zijn vandaag.

Ze schudde haar hoofd en probeerde de schuldgevoelens van zich af te schudden. Vorig jaar vonden ze de mini-club fantastisch; ze herinnerde zich nog goed hoe Liam en Noah straalden van plezier.

Met een diepe ademhaling en een bemoedigende glimlach voor haar kinderen, besloot Elise dat ze allemaal deze kans moesten krijgen. Ze wist dat haar kinderen nieuwe vrienden zouden maken en zich zouden amuseren. Ze moest het idee loslaten dat ze haar kinderen hierdoor in de steek liet, voor hen en voor haar eigen welzijn. Ze namen de shuttle naar beneden en stapten daarna richting het lokaal van de mini-club.

Raúl was klaar voor een nieuwe dag en praatte geamuseerd met zijn collega. Terwijl hij sprak, viel zijn blik op de ingang van de club, waar

een vrouw verscheen met twee kinderen aan haar zijde. Er was iets aan haar dat meteen zijn aandacht trok, al kon hij er niet precies zijn vinger opleggen.

Raúl kon zijn blik niet afwenden. Ze bezat geen klassiek modellenfiguur, maar haar lichaam straalde een authentieke schoonheid uit. Haar donkere krullen waren nonchalant samengebonden in een dot, wat haar een charmante uitstraling gaf. Hij slikte en bekeek haar even van top tot teen. Het was echter de tristesse in haar ogen die hem diep raakte.

Het was alsof hij in een oogopslag beseftte dat er veel meer schuilging achter haar buitenkant dan wat hij op dat moment zag. Wat het ook was, het leek alsof de wereld even vertraagde voor Raúl.

Zijn collega merkte haar ook op en maakte aanstalten om naar haar toe te gaan, maar Raúl hield hem tegen met een subtiele handbeweging. Hij stond op en liep rustig in haar richting. In het Spaans begroette hij haar met een vriendelijke glimlach:

“Hola, soy Raúl. ¿En qué puedo ayudarte?” (Hallo, ik ben Raúl. Hoe kan ik je helpen?)

Vervolgens schakelde hij over op het Engels.

“Where are you guys from?”

Ze keek op en glimlachte verlegen terug naar Raúl. Ze schakelde ook over op Engels.

“Ehm, we komen uit België. Ik kom de kindjes hier inschrijven voor vandaag.”

Ze wees naar haar twee kinderen, die al vrolijk aan het spelen waren.

Raúl gaf haar de inschrijfformulieren; nu hij dichterbij stond, zag hij dat ze er moe uitzag en dat er duidelijk verdriet schuilging achter

die glimlach. Hij beseftte dat er een stilte was gevallen omdat hij haar onopvallend bekeek, dus hij zocht snel iets om over te praten.

“Het lijken me twee leuke jongens.”

Elise knikte trots.

“Ja, dat zijn ze zeker. Ik heb er mijn handen mee vol, maar ze zijn alles voor me.”

Er was een warmte in haar stem toen ze over haar kinderen sprak, en een klein stemmetje in zijn hoofd merkte subtiel op dat ze over ‘ik’ en ‘mij’ sprak... niet in het meervoud.

“Hoe oud zijn ze?”

“Ehm” - ze was helemaal verdiept in de papieren - “sorry,” ze glimlachte verontschuldigend, “Liam is acht en Noah is vijf jaar.”

Ze keek weer liefdevol naar haar kinderen.

Terwijl Raúl met haar praatte, merkte hij dat hij op een onverklaarbare manier geïntrigeerd was door haar. Hij was in de war. Hij had haar net twee minuten geleden ontmoet... maar die glimlach, die diepte in haar ogen, dat onuitgesproken verhaal...

Hij wilde nog meer met haar praten, maar op het moment dat hij haar aankeek, lachte ze verlegen naar hem en draaide ze zich om. Hij zag hoe ze zich richting haar kinderen begaf om afscheid te nemen.

Raúl zijn nieuwsgierigheid was gewekt. Hij wist dat er meer was aan haar dan wat een oppervlakkig gesprek kon onthullen. Terwijl hij haar langzaam zag vertrekken, hoopte hij dat hij nog eens de kans zou krijgen om met haar te praten.

Raúl keek op zijn horloge. Het was tijd. Hij ging samen met zijn collega van start met de mini-club. Hij leek een natuurlijke klik te hebben met de jongens en ze voelden zich snel op hun gemak bij hem.